

Silvan G. ESCU

S-a născut la data de 08. 09. 1951 în orașul Mihăilești, județul Giurgiu'

Debut editorial: În antologia *Eminescu prin glasul poezilor de acum*, Editura Amurg Sentimental, 2016.

Cărți publicate:

Necerute justificări!, poezie, Editura Amurg Sentimental, București, 2016;

Minut infinit, poezie, Editura Astralis, București, 2017;

Prieten cu umbra dușmanului, proza scurtă, Editura Astralis, București, 2017;

Vis șoptit, proză, Editura Betta, București, 2019;

Târziu, îndată..., poezie, Editura Libris, Brașov, 2019.

Activitate literară:

Publică poezii și eseuri în reviste on line și tipărite:

Amurg Sentimental, *Detectiv literar*, *Eminesciana*, *Pro Art*, *Convorbiri literar-artistice*, *Independența Română – Independența prin cultură*, *România Mare*, *Arena literară*, toate din București ; *Boema*, din Brăila; *Uscând o lacrimă*, din Buzău.

A publicat eseuri și poezii în antologiile:

Antologia despre Eminescu, *Eminescu prin glasul poezilor de acum*, 2016; *Tribuna scriitorilor fără prejudecăți*, 2016; *Când spui Ianuarie spui Eminescu*, 2017, Editura Amurg Sentimental; *Prozatori în arenă*, Editura Betta, 2017; *Amprente pe cerul înstelat*, Editura Astralis, 2018; *Sub cupola Unirii*, Editura Betta, 2018; *Ediție bilingvă româno-turcă*, 2019.

Cronici: Camelia Pantazi Tudor, Nicolae Țăranu în *Luceafărul*, Botoșani; Lucian Gruia în *Mărturii cultural*, Satu Mare și *Confesiuni*, Tg. Jiu; Eliza Roha în *Arena literară*, București și *Argeș*, Pitești; Luminița Zaharia și Antoneta Rădoi în *Convorbiri literar-artistice*, Cleopatra Luca, Ion Machidon.

Referințe critice:

"Un pic cam sofist pentru gusturile mele, omul, Silvan G. Escu, parcă ar trăi într-o lume numai a lui, și cred că așa și este, doar că...na`, n-are-ncotro și trăiește, și el, ca și noi, într-o lume care-i într-o continuă zbatere, într-o continuă zdroabă, într-o continuă schimbare și, totodată, într-o continuă...stagnare. Urmărește, poate și fără să vrea, lumea, fără ca neapărat să fie interesat de mersul lumii, dar, ce să-i faci când lumea dă buzna peste tine, iar tu n-ai altceva de făcut decât s-o privești, s-o analizezi, să-ncerci să ți-o supui, luptându-te din răspuțeri ca nu cumva să te supună ea pe tine. Țsta-i omul Escu, Țsta-i, în viziunea mea, și scriitorul Silvan G. Escu. Omul dintr-o bucată, în caz că...

Creațiile sale sunt o privire de ansamblu a vieții, cu toate ale ei, din care selectează și-apoi face o analiză profundă la tot ceea ce-l interesează. E acid, e ironic, e tandru, e sofist, e boem, e...sublim!

În volumul *Vis șoptit*, apărut la Editura *Betta*, în 2019, găsim o suită de pamflete, le-aș zice, în care cititorul va găsi stări și fapte din realitatea imediată. De fapt, sunt răspunsuri la întrebările care-l frământă, potențiale răspunsuri la neliniștile..."solitudinii", adică acelea din "momentele în care sunt doar eu cu mine...dar și cu îngrozitoarea teamă a pustiitului", atunci când autorul se străduiește să-și găsească repere, "solide puncte de sprijin de care să mă reazem când mă lasă picioarele minții" (*Necerută explicație*, pg. 10). Escu ne spune, încă de la început, ceea ce știam, de fapt, și noi, anume că de când e lumea lume "a fost și continuă să fie alcătuită, în întregime, din povești; fiecare individ are povestea sa, diferită de a altora, dacă nu chiar unică...", noi fiind, "aproape toți, triste personaje deja distribuite în acele povești, chiar cu mult timp înainte de a ne fi născut". Nimic nou sub soare, doar că Escu începe și "toacă" lumea...poveștilor, și o face, cred eu, tocmai pentru că nu vrea să plece, să iasă din lumea asta ca un muritor anonim, și nu vrea să fie doar un simplu actor, căruia îi fixează "regizorul" ce și cum să facă, ci, pretinzând că a înțeles el "neînțelesul", se luptă să-și creeze propriile roluri, visând, evident cu ochii deschiși, străduindu-se să-și creeze propriul drum și să-și construiască propriul destin, biciuind moravurile cu... pamfletul!! Experimentări colosale, "trezule veghetor"!! Bravo!

Volumului *Necerute justificări*, cuprinde un buchet de "poeme" (ne spune, în mod expres, autorul, într-o paranteză din pagina 2), deși, după titlu, m-așteptam la niște esuri. Dar nu rămânem în nedumerire, fiindcă Silvan G. Escu, nu ne lasă să bănănim, nearați, nesemănați, printre file, ci ne anunță în preambulul din pagina 6 că aceste *Necerute justificări* sunt, de fapt..."cerute", și asta ne-o explică, mai tacit, încă din pagina 1, că acestea, "Necerutele justificări", sunt datorate "fiilor mei: Andrei-Toader și Paul". Interesant!

Să spicuiem, dar, din ele! Nu de alta, dar aş vrea să-i arătăm autorului că i-am citit cărţile, aşa cum a sperat, şi cum ne-o spune în cuvântul său, foarte scurt, din preambul, despre cititori, "sper eu, ceva mai mulţi decât unul". Da Silvan G. Escu, ai mai mulţi decât unul, ai mulţi! Fiindcă ai în scriitură teme care interesează marea masă de oameni, căci cu toţii trăim şi vedem ceea ce vezi şi tu că se-ntâmplă pe acest pământ, şi, totodată suntem interesaţi să aflăm cum văd semenii noştri lumea în care trăim, şi, pe de altă parte, ai un stil care atrage. Eşti tu puţin cam...solist, greoi uneori, dar...merge! Să purcedem, dar! "Cum adică necerute?/Simplu, nesolicitate,/Eu spun vrute şi nevrute, /Necerute, ci doar date. [...]//E normal să mă agit/Enervez că sunt acid,/Deranjez că-s prea vocal,/Ce propun nu e moral?///Dau, nu cer,/Nu iau, ofer,/La cuvinte mă refer,/Versul meu e efemer" (*Necerute...*, pg. 7). Sau "V-a enervat rostirea mea, /Că nu-i aşa cum voi a-ţi vrea..." (*Întrebări inutile*, pg. 8). Aşadar, cam ştim ce ne-aşteaptă citind mai departe. E acid, e ironic, e dur, dar ...poate fi şi tandru, atunci când e cazul. Şi va fi în...*Căuşul palmei*: "Aş vrea să-mi întinzi mâna ta/S-o îmbrăţişez cu palmele mele,/Să ne-aşezăm sub a noastră stea,/Stea singulară între alte stele. [...] //Aşeză-ţi pleoapele peste ochii mei,/Să le simt clipirea, lina tăcere,/Să-mi aducă linişte şi mângâiere,/Odihna, visarea, de mine uitarea, de vrei" (pg 110). Magnific!

Silvan G. Escu, face introspecţii dar şi scanări. Scanează lumea, dar scanează şi sufletele. Este tot atât de mistic şi transcendent, pe cât pare dur! Iată ce-i spune Sorţii: "Soartă duşmancă, nu puteai fi mai generoasă, /Măcar aşa un pic, să nu mă fi băgat atât de mult în seamă..." (*Introspecţie*, pg. 87). Ehei, câţi dintre noi nu ne-am luat de gât cu soarta?? Doar că..., paguba noastră, tot ea a învins!! Totul, la Escu, e...la ordinea zilei. Totul cu toate ale lui, când mai bune când mai rele, păcat că...timpul, duşmănos, trece!! Şi, tocmai de aceea, am să las timpul următor, altui comentator, eu dorindu-le cititorilor: Lectură plăcută! Aveţi de unde alege! Silvan G. Escu scrie pentru toate gusturile, nu însă şi pentru orice fel de intelect!!

(**Antoneta Rădoi**, *Silvan G. ESCU în viziunea mea...*, text publicat în **Convorbiri literar-artistice** nr. 14, ian-febr. 2020).

"Compusă fragmentar, post-modern, din secvenţe aleatorii, cartea (...) cuprinde secvenţe grupate tematic, dar şi insule de singurătate, construite într-un paradis „acvatic” copleşitor. Textele lui Escu au ceva din utopia *Cronicilor optimistului*, din candoarea *Paznicului de far*, dar şi din amarul *Biletelor de papagal*. *Tablete, planete ori pamflete*, ele rămân aceleaşi *timbre*, lipite „ca marca de scrisoare” pe fruntea unei societăţi în descompunere. Prin aceste texte, ce merită citite *inintegrum*, Escu devine martorul şi rezonatorul unui sfârşit de Utopie. El este cel care pune punct unor nesfârşit eîndoieli: *Omul nou* nu există, iar *omul vechi* nu s-a în/sfinţit îndeajuns ca să-şi încheie destinul în penitenţă!

Lumea „ideală”, a lui Silvan G. Escu este evident!, aceea a *Nicăieri*-ului („Îmi amintesc că am pornit de nicăieri, în căutarea unei lumi, oricare ar fi aceea, şi m-am bucurat când am zărit de departe un indicator spre cel mai apropiat oraş...”)
„Oraşul” cu o singură cameră, cu o singură fereastră ce dă spre grădină, cu o

singură floare este evident eu-l bântuit de utopii, iar drumul spre Nicăieri este *intrarea în sine*, o lume necunoscută, în care suntem mai singuri decât „un orb în noapte”: „Acela sunt eu, deocamdată Nicăieri-ul”. Oscilând între un realism (oniric) și un lirism (subiectiv), Escu practică jocul evaziv al aproximațiilor: „Mă reazem de un vis, ținând în căușul ambelor mâini sfiata”, sau: „Eram foarte aproape de granița, dacă nu la doi-trei pași, dincolo de tristețe” (*Înotând în timp*). O poveste, extinsă, este *Viața ca o părere*, cere iterează „amintiri” (impresii?) din lumea sordidă a șantierelor („Ieși din bodegă, amețit de vodca ieftină, învăluit de rotocoalele vineții, dar și de oboseală și se răzimă de primul stâlp ieșit în cale–fiecare bețiv are stâlpul lui...”).

Cu adevărat superior, plutind lejer peste limitele contingentului, este Escu atunci când îi evocă pe cei doi titaniai literaturii, Eminescu și Dostoievski, de care se simte cel mai legat: „Aș vrea să-i miros *Floarea Albastră* de la butonieră, să-i curăț pana cu care a scris *DulceRomânia...* și să-l implor să-i fiu calul de la diligența care l-a dus la Viena”(Eminescu nu mai este?). La fel, Dostoievski îi dă măsura adevăratului său tipar (spiritual): „De când mă știu, locuiesc în Dostoievski. Sunt idiotul său principal (*Idiot*). Imaginea lumii întoarse, în care doar „idiotul” își găsește poziția, este fabuloasă: „Vârful prostiei este că mă mândresc cu asta, așa cum am plăcuta impresie că sunt deștept, dacă recunosc acest lucru: să crezi despre tine –chipurile în mod deștept! –Că ești un idiot”(O lume întoarsă). Unele texte au candoarea sinucigașului prins asupra faptului, cum ar fi evocarea îngrijorării măcelarului că ar putea fi luat la rost de puiul sacrificat. „Oare ce sunt eu?, se întreabă mirat Escu, puis au măcelar?” Evident, omul *la zi*, este doar o utopie: „Am fost viul mort, și, după atâția ani de dedublare, sunt mortul viu. Este, oare, o diferență între cele două stări? (*Am uitat că sunt viu*).

Referindu-se la raportul slugă-servitor-stăpân, nicicând caduc în economia *omului nou*, Escu constată că omul „la zi” este leneș, slugarnic cu măsură, atent cu ce e al lui și, oricând, egoist când e vorba să împartă ceva (week-endul, de pildă) cu „șeful” (stăpânul). Concluzia: „Într-o țară de stăpâni, sluga e în așteptare. Un singur lucru nu o chinuiește–dorul de muncă” (*Slugă, caut stăpân*). Fără intenția dea dezvălui toate utopiile la zi, cartea lui Silvan G. escu rămâne un albirint social, necesar și perpetuu. Este acrtea unui stăpân al cuvintelor, a unui înțelept și a unui idiot, în același timp, căci numai un astfel de „urias”, tandru și ironic, terestru și aerian, își poate permite să-i privească compasiv pe contemporanii așezați comod “cu picioarele pe tavan”, în vreme ce el, lucid și consecvent cu el însuși, întoarce lumea pe dos așa cum vrea el.”

(Marian Nencescu, Omul „la zi”. o radiografie socio-literară)

“Silvan G. Escu a publicat până acum trei volume: *Necerute justificări*, Editura *Amurg Sentimental*, *Minut infinit*, Editura *Astralis*, și *Prieten cu umbra dușmanului*, Editura *Astralis*, primele două reprezentative pentru ipostaza de poet a autorului, al treilea, de minieseuri și tablete, relevând ipostaza de scriitor-cetățean. Poetul este în lume și în afara ei, o observă și o contemplă cu ochiul rece

sau cald al celui care empatizează cu ordinea fizică și metafizică a lumii.

Ambele volume de poezii, *Necerute justificări* și *Minut infinit*, sunt prefațate de poetul însuși care deschide, astfel, ușa universului pe care-l creează, însoțind-și, totuși, creația de un cuvânt lămuritor, un fel de privire din interior, deși crede că nimeni nu are nevoie de aceste „(necerute) justificări”; o face pentru a facilita „vizita” în imaginarul său poetic.

Când încearcă să-și explicitizeze creația, orice creator va pune, inevitabil, accentul pe intenția/intențiile sale, pe virtualitățile demersului și nu pe concretizarea sau întruparea sentimentului, a trăirilor în cuvânt și a cuvântului în poezie. Silvan G. Escu nu face excepție.

El semnalează „poezia cea mai dragă”, *Necerute justificări*, pe care o deleagă să-l reprezinte, alegând-o ca titlu al volumului; semnalează, de asemenea, „tonul revoltător de trist”, insistând pe ideea că poeziile „sunt croite pe textura sufletului” său. Tonalitatea surprinde, într-adevăr, pentru că omul Silvan G. Escu afișează o atitudine optimistă, tonică, drăcușorul ironiei fiind mereu prezent...Dar, nu acest Silvan G. Escu scrie, ci *celălalt*, cel ascuns ochiului contemporanilor, acel *eu profund*, răspunzător de partea eternă a ființei. În acest context, nu există nicio ruptură între modul de a fi și modul de a se exprima liric. Poetul duce cu sine în lume o tristețe dată de conștientizarea tuturor relelor existenței, de zădărnicia oricărui efort de a opri timpul în trecerea lui ireversibilă, iar reflexiile acestor trăiri pot lua turnura tristeții metafizice, a nostalgiei.

Poezia omonimă *Necerute justificări* abordează tema trecerii ireversibile a timpului în relație cu durata individuală, cu segmentul de timp oferit de Divinitate fiecăruia pentru a-și împlini destinul. În frazare largă, poetul contemplă trecerea („Dacă nu curg odată cu râurile toate, înseamnă oare că nu duc dor de albie,/ Înseamnă cumva că – necurgând – nu voi ajunge niciodată ca ele, în mare?...”), dar nu poate rămâne absolut obiectiv, întrucât trecerea iremediabilă îl include și pe el. De aici, subiectivitatea accentuată care determină resimțirea hiperbolizată a durerii. Poetul poartă propria durere, dar și pe cea a umanității. Dubla povară îl face să-și înțeleagă rostul ca om și ca poet în relație cu întreaga fire de la care poate învăța zborul, avântul, puritatea, statornicia.

Căutarea identității, nevoia clarificării eului prin confesiune sunt alte teme ale volumului *Necerute justificări* în poezii ca *Întrebări inutile*, *În căutarea timpului pierdut*, *Dor de vis*, *De-a gândul*, *Ce, cine, unde sunt*, *Tăcere*, *Clepsidra*, *Vârsta de apoi*, *Introspecție*, *Eu din eu*. O alta este tema iubirii, o *iubire curtenească*, spiritualizată, expurgată de povara cărnii – *Iubire ireală*, *Ochi în ochi*, *Ție*, *Ajută-mă*, *Mărțișor unicat*.

Minut infinit se centrează pe obsedanta temă a timpului, privit în dubla lui dimensiune – obiectivă și subiectivă, ca timp istoric, încadrabil măsurătorilor clepsidrei terestre, egal cu sine în trecerea lui prin milenii, secole, decenii, ani, ireversibil în raport cu trecerea eternă, și ca timp mitic, relativ, în funcție de percepția subiectivă a fiecăruia, reversibil prin memorare și creație.

Silvan G. Escu resimte aceeași fragilitate a omului în relația cu timpul, un

„timp hain”, mai ales atunci când calcă, din neatenție sau grabă, „peste tâmpile timpului”, grăbindu-l, făcându-l nerăbdător, grăbind secunde să se adune în „părul nins” sau în semnele tălpii, încă „din începuturi”, din acel moment astral în care eul s-a înscris în propria durată: „Și tot de atunci, din începuturi,/ Din ochi îmi curg râuri de fluturi/ Ce se îndreaptă grăbiți/ Spre oceanul de maci,/ În straturi de lacrimi sădiți/ Pentru împlinirea minutului”.

În *minutul infinit*, poetul imprimă semnele timpului și semnele sale: *pasărea de piatră*, *o floare de colț*, „născută întâmplător” în „genunchiul julit al unei capre negre”, *cheia potrivită* – cuvântul și *necuvântul*. Interogațiile nu-l părăsesc. „Unde-i lumea?”, se întreabă poetul, deși semnele acestea îl copleșesc peste tot: „Camere goale peste tot,/ Pâclă groasă, întunecime,/ Unde este întreaga lume?”... Poetul resimte acut absența unui sens, clamându-și solitudinea, înstrăinarea: „Numai eu, singur afară,/ Afară din lumea tăciune/ Și-un pic afară din mine”. Starea poetică este uneori extatică: „Tot timpul mă minunez”, alteori, pesimistă, înregistrând *nimicnicia* lumii, vanitatea ei.

Din *necuvântul* evadat din *vorbire*, Silvan G. Escu deduce *absurdul absolut* al unei lumi care condamnă la neîmplinire, limitând viața prin moarte, condiție tragică pe care omul nu o poate depăși: „Mi-e o teamă cumplită de ambele căi,/ Nu știu precis de care îndemn să ascult,/ Ce oare anume să fac, să strig sau să tac,/ În față să merg sau, poate, în spate s-apuc?”

Totuși, omul își poate deschide propria *fereastră* spre lume, de unde să poată contempla spectacolul lumii și al umanității. Această deschidere nu liniștește spiritul însetat de completitudine. Mai mult, deschiderea accentuează insecuritatea, întrucât dilată timpul și mărește, astfel, incertitudinile existențiale: „Oare, să fie fereastra de vină?/ Sau e fireasca năzuință a omului,/ Care visează alt om să devină,/ În viață să fie el însuși mereu./ Omul acela se pare că-s eu,/ Unul real. Sau rodul visului?”

Prieten cu umbra dușmanului reunește scrieri la limita dintre eseu, tabletă și poem în proză, înclinând, totuși, mai mult spre tabletă. Prima, *Nicăieri*-ul, este un poem în proză, construit pe metafora eliadescă a casei fără uși și ferestre, metaforă asociată de Mircea Eliade unei societăți totalitare, dictaturii. La Silvan G. Escu, este metafora destinului propriu în care omul rătăcește singur într-un *nicăieri* în raport cu lumea și cu sine, așteptând de la Dumnezeu revelația sensului: „Lumea pe care o caut doar Dumnezeu mi-o poate scoate în cale, dezvelind-o de întunericul mai orb decât noaptea”.

Din aceste sensuri decelabile sub scutul imaginilor, se pot deduce altele care să releve titlul – *Prieten cu dușmanul*. Unul ar putea fi dat de sugestia dublului, a unui *alter-ego*, al unui *celălalt* care este, în intimitatea cea mai profundă, și dușmanul și prietenul fiecăruia, alcătuindu-i luminile și umbrele.

Ceea ce ordonează haosul este iubirea pe care Silvan G. Escu a primit-o

necon condiționat, după mărturia-i clară, de la bunica și de la cățelușa Sara... În rest, el se simte într-un *nicăieri* și într-un *departe* pe care și le asumă orgolios: „De fapt, sunt tare departe de mine ca normalitate”... Ca *anormalitate*, însă, lucrurile stau altfel. Silvan G. Escu *înoată* prin timp, se *reazemă* de un vis, interogându-și neliniștile, spaimile, incertitudinile. Sub „pătura singurătății”, „prietena fidelă”, el se învâluie, ca romanticii, nu în mantia singurătății, ci a literaturii, de la miracolul căreia așteaptă decelarea sensurilor din rostogolirea eternă, din „abisul infinitului”. Temele obsedante din poezie revin și aici. Trecerea ireversibilă asociată cu motivul *vanitas vanitatum* se relevă în *Viața ca o părere*, pe ideea vieții ca vis, iluzie, *maya*. Real și ideal se amestecă în reprezentările eului. [...].

Apar și temele prezentului. Eminescu, de exemplu, în tableta cu nuanță polemică intitulată *Eminescu nu mai este?*, dar și în *Ce mai vrem de la el?* Silvan G. Escu crede cu fiecare fibră a ființei că Eminescu ESTE, este chiar „mai viu ca oricând”. Întrebarea fundamentală nu se referă la existența/nonexistența lui Eminescu. Nu. Întrebarea fundamentală pe care și-o pune autorul este dacă îi merităm noi trăirea într-o veșnicia limbii române... Idiosincraziile față de personalitatea acestuia sunt explicate de Silvan G. Escu prin neputința și lăcomia noastră care exclud generozitatea respectării darurilor sale: „Deși ne-a dat totul, noi tot mai vrem, mereu și mereu, ceva de la el, fiindcă ne-a obișnuit să primim și pentru că nu ne simțim într-un tot stăpâni pe picioarele noastre, moi încă, având genunchii îndoșiți de umilința neîmpliniților, a neputincioșilor”.

Multe dintre tabletele-eseu pleacă de la fapte diverse, de la evenimente ale istoriei contemporane – *Brexit-icid*, *Or not to be*, de la oamenii vii ai realității. Așa este Lorelei, fetița evocată în *Îmbrățișare cu ochii* și *Aripi ascunse în gene*, câștigătoarea concursului *României au talent*. Cele mai multe îl fixează pe autor în cuantele acestui prezent ale cărui clipe le fixează în cuvintele revelatorii ale literaturii: *Idiot*, *Am uitat că sunt viu*, *Avem nevoie de mâine...*

Cele trei cărți publicate până acum de Silvan G. Escu îi reflectă, la limita fidelității cu infidelitatea confesiunii, structura interioară, *misteriile* ființei, întrucât un creator este mai mult ceea ce nu revelează decât ceea ce relevă aparent prin comportamentul public sau prin nivelul de suprafață al scriiturii. Între metaforele poeziei și cele ale prezentului, Silvan G. Escu se află cu întreaga lui lume. Trebuie doar descoperit.

(**Ana Dobre**, *Trei cărți de Silvan G. Escu*, Revista *Porto Franco*, Galați, 2018)

“Silvan G. Escu este un personaj pitoresc, cu o personalitate puternică ce se afirmă nu numai în viața de toate zilele dar și în cărțile ale. Eseistul Hugo Friedrich susține, în celebra sa carte *Structura liricii moderne*, că acest poet modern este condus de o fantezie dictatorială, ceea ce mi se pare că se petrece și cu autorul nostru. În volumul de versuri *Minut infinit*, Silvan G. Escu și după părerea mea el lasă și urme pe cer. Autorul continuă să umble astfel și în volumul de proze scurte meditative, eseistice pe alocuri, *Prieten cu umbra dușmanului* (Editura *Astralis*,

2017). În volumul la care ne referim, autorul ne face părtași la discuțiile pe care le poartă cu sine însuși. Textele sale sunt introspective, un fel de salturi în interiorul sufletului fără parașută, cum ar spune poetul Adi Cristi.

M-am întrebat de unde vine titlul incitant al cărții. Avansează o supoziție. Dacă în psihanaliză umbra aglutinează trăsăturile negative ale unei persoane, umbra dușmanului rău prin definiție, poate fi bună (negarea negației), deci putem fi prieteni cu umbra dușmanului. Unele texte le reprezintă operații pe suflet fără anestezie.

Nicăieri-ul, cu care se deschide cartea reprezintă o parabolă a unicității ființei umane, vis-a-vis de propria-isolurătate, în care omul, oriunde s-ar afla, trăiește în singurul oraș care are o singură stradă cu o singură casă și care are desigur o singură cameră. Suntem singuri în fața marilor momente existențiale.

În meditația intitulată *Sara*, autorul își aduce prinosul de recunoștință față de cele două ființe care l-au iubit necondiționat: bunica și cățelușă Sara. Cățelușă parcă îi ghicea stările sufletești, comportându-se ca atare.

În eseu *Eminescu nu mai există?* Autorul trece cu o superioară noblețe peste controversele care se poartă astăzi despre poetul național, afirmând că Eminescu nu va muri cât timp va exista o simțire românească. „Fiindcă, de mai bine de 125 de ani, în fiecare zi de 15 iunie el învie câte puțin...”

În textul *Ce mai vrem de la el?* Silvan G. Escu, după ce elogiază pamfletele social-politice ale poetului nostru național, foarte actuale, remarcă rolul acestuia de făuritor al limbii române moderne și ca atare propune să facem din 15 ianuarie cea mai importantă sărbătoare a neamului românesc.

Îmbrățișare cu ochii prezintă povestea impresionantă a unei fete, Lorelei, pe care autorul a văzut-o într-un spectacol televizat, cântând la pian cu picioarele, realizând o prestație de excepție și furând lacrimile spectatorilor. Ea are *Aripile ascunse în gene* și cu surâsu-i perpetuu ne dă o lecție de înaltă omenie. „Rămâne doar să avem puterea să privim toate astfel de lucruri cu alți ochi, cum sunt ai acestei păsări, acei ochi senini, deloc surprinși de câte poate să ofere, iar noi de câte am putea oferi, numai să vrem.” – afirmă autorul nostru.

Pe lângă Eminescu, Silvan G. Escu este un mare admirator al lui Dostoievski. „De când mă știu eu locuiesc în Dostoievski, sunt idiotul său principal.” Iată explicația: „Nu-i așa că este ceva nemaipus și nemaiauzit de cineva? Să crezi despre tine – chipuri-le, în mod deștept! – că ești un idiot?”

Volumul se încheie cu mai multe texte de considerații politice privind retragerea Regatului Unit al Marii Britanii din Uniunea Europeană. Este un gest de orgoliu al fostului Imperiu Britanic și este îndreptat împotriva emigranților, numeroși chiar și din țara noastră. „În ceea ce ne privește pe noi românii – biet popor deja vinovat de propriul destin – este clar că suntem deșolați, noi care am intrat pe sub ușă în Marea Britanie, iar acum, când credeam că ne-am netezit cămășile boțite de atâta târâș pe coate și pe genunchi, vedem că suntem aruncați pe fereastră cu coșul de gunoi cu tot, cel în care stăm ascunși de teama fiorosului balaur Brexit.”

Europa Unită iese slăbită din această dezertare. Cartea este scrisă cu sinceritate, autorul vine în fața noastră cu sufletul în palmă. Textele cu tentă socială și politică

sunt deosebit de actuale prin problemele ridicate. Scopul cărții este unul moral. Autorul este un scriitor original, ceea ce e foarte important. In concluzie avem o carte remarcabilă semnată Silvan G. Escu”.

(**Lucian Gruia**, în revista *Confesiuni*, Târgu Jiu)

”Autor cu un real potențial creativ, aflat încă *În căutarea timpului pierdut*, oscilând între Cer și Pământ ca într-un balansoar cosmic din care nu se poate desprinde, subjugat de amintiri corozive care-i macină sufletul, deși acesta, vindecându-și rănilor, arde pentru o permanentă stare poetică cu elan liric care să-l scoată din confortul asumat, poetul surprinde cu o frumoasă imagine cosmică, vizionar: „M-apropii cu teamă de-o rece/veșnică stea, În locul ceresc am întâlnire, Cu moartea mea”.

Dator vocii interioare, ezitantă, însă animat de crezul poetic hrănit oniric, pe care și-l dorește ca pe o hrană zilnică, poetul ne tulbură fastuos și pictural: „Această povară cu mine o port permanent și totuși visez că vei fi/Un fluture alb, murind din floare în floare...”.

Conștient că poezia înseamnă, în fond, exploatarea unui spațiu aflat dincolo de viață și de moarte, poetul devine aventurierul care se avântă în această imensitate, imun la extaze și dureri, contemplându-și trecerea efemeră prin acesta: „Nisipul albastru îmi curge din capu-mi clepsidră / Se scurge cu zile cu tot în ochi-mi eternă oglindă / Apoi, p-o pală de timp și gându-mi inundă / De viu îl îngroapă, dorind în ocean să-l împingă...” , și tocmai acest risc, această aruncare cu capul înainte îi dă valență și șansă să beneficieze de starea poetică dobândită, deja depășită ca experiment, poetul începe să exploateze propriul univers poetic, devenind ludic și imaginativ, cu astfel de versuri memorabile : „Mi s-au imprimat pe talpă / Secundele părului nins. // Și de atunci, grijuliu, / Nedorind să le strivesc / Merg cu tălpile în sus” (*Minut infinit*).

Aceasta este platforma de la care poetul abordează și dorește să cucerească „regina fără coroană a literaturii”, poezia, cu versuri de istorie literară: „Am văzut o floare de colț / Crescută întâmplător / În genunchiul julit / Al unei capre negre. (...) // Din ea înflorește o iadă albă / O albă floare de iris” (*Floare de colț*)”.

”Cronica din *Cârciuma deocheașilor* semnată de Puiu:

Ascuns într-un *Colț de lume* precum într-un *Cuib de cuc*, fără *Întrebări inutile* puse de pe *Banca amintirilor de Omul ecou*, printr-un *Ochi de fiord*, SILVAN G. ESCU pleacă *Nostalgic*, *În căutarea timpului pierdut*, cu *Necerute justificări* și se pricopsește cu un *Mărțișor unicat*, un *Miel de piatră* și un *Debut de rebut*, dobândite într-un...”.

(**Nicolae Țăranu**, *Lucafăru*, Botoșani, 2017, *Minut infinit*. Silvan G. Escu de la *Necerute justificări la Minut infinit*)

”Am scris, nu cu mult timp în urmă, despre o altă carte semnată de domnul Silvan G. Escu intitulată *Necerute justificări*. Prolificitatea literară se datorează maturității artistice a poetului și talentului său incontestabil. În volumul (*Minut infinit*, Editura *Astralis*, București, 2017) de care ne ocupăm acum, autorul păstrează aceeași

notă intelectuală, iar tema este una singură – timpul care duce după sine o mulțime de motive întâlnite de-a lungul evoluției omenirii: progresul, regresul, speranța, tristețea, regretul, disoluția vieții, risipirea de sine a omului...

Timpul este noțiunea întoarsă pe numeroase fețe („Pe toate părțile m-am răsucit”, *Dor de adevăr*, p. 7, profesiunea de credință a autorului), de aceea găsim această noțiune sub forma „minutului infinit” (p. 8), „a timpului hain” (p. 9), ori „de la o vreme încoace” (p. 19), „tot timpul” (p. 18), „urgent” (p. 21), „acum... cândva” (p.25), „într-o zi de sâmbătă, noaptea” (p. 30) „mâine”, „miezul nopții” (p. 34), „trecut îngheboșat” (p. 37), „secundele” (p.38), „marginea timpului” (p.46), „scara timpului” (p.51), „timp implacabil” (p. 118), „ochii vremii” (p.119) și sub câte alte cuvinte ori sintagme care să-l scoată din dilemă pe omul ce-și pune întrebări, găsește răspunsuri și, de fapt, caută în continuare....

Profunzimea, zbaterea fizică, zbuțumul sufletesc, acuitatea reflecției sunt principalele trăsături ale literaturii domnului Silvan G. Escu: „Fug bezmetic din spate să m-ajung, / Alergându-mă intens din urmă.” (*Amnezie*, p. 91), sau: „Mi-am culcat obositul somn / Pe-o pernă cu fulgi de vise” (*Visare*, p. 96).

Nu lipsește iubirea, ca temă, dar este suficient de timidă. Din ea derivă dorul, tristețea, durerea, regretul trecerii timpului. Ca să nu mă întrecă altcineva, vă spun că din tot ce a formulat mai frumos poetul nostru în volumul *Minut infinit* – și a formulat, slavă Domnului! ar fi toată poezia *Așteptare*. Dau însă doar un fragment: „Aștept toate acele secunde / Plecate în întâmpinarea minutelor, / Pe care apoi, cernute de vreme, / Să le închiriez cu ora anilor. (...) Nu lăsa pasărea să adaste / La marginea timpului, / Agățată cu fire de dor / De streășina cerului, / Așteptându-mă. / Fii ea!”(p.46).

Nu pot să trec cu vederea cuvintele create de poetul însuși: desîmpotmolire (p. 58), dezlumire (p. 122), deschingire (p.73), puținora (unora, puținii) (p. 75), coșmăream (de la „coșmar”, p.89).”

(**Cleopatra Luca**, *Minut infinit*, de Silvan G. Escu, revista *Luceafărul*, Botoșani, 2017)

Protret de autor întocmit de **Antoneta Rădoi**,

Redactor-șef *Convorbiri literar-artistice*, 15 febr 2020.

